

byli svědkové o tom, že dělníci signálového zařízení, pokud zde bylo, ne-užívali, ba ho zneužívali, a nebyl proto zamítnutím tohoto návrhu zkrácen obžalovaný proti předpisu čís. 4 § 281 tr. ř. ve svém právu na zákonnou obhajobu. Návrh na výslech vrchního živnostenského inspektora o tom, že při poslední prohlídce cukrovaru v Č. nalezl vše v pořádku a neshledal závady v tom, že signálového zařízení nebylo a že nedostatek signálu jako závadu nevytknul, nebyl dle jediné směrodatných záznamů protokolu o hlavním přelíčení učiněn, i schází tu již po stránce formelní potřebný podklad pro uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., nehledíc k tomu, že vzhledem k tomu, co shora vyloženo, nesprošťovalo by obžalovaného trestné zodpovědnosti, i kdyby pravdou bylo, co se v návrhu tom tvrdí.

Naproti tomu opodstatněna jest zmateční stížnost, pokud napadá důvodem čís. 11, správně 10 § 281 tr. ř. podřadění jednání obžalovaného pod ustanovení § 337 tr. zák., popírajíc, že opomenutí se stalo za okolností zvláště nebezpečných. § 337 tr. zák. je totiž jedním z ustanovení, jež byla vydána dle císařského nařízení ze dne 8. února 1852, čís. 40 ř. zák., původně na ochranu provozu železničního a telegrafního, potom převzata byla do trestního zákona a pojata do jeho soustavy. Ze srovnání § 337 tr. zák. s §§ 85 lit. c), 87 tr. zák., na něž se § 337 tr. zák. odvolává, vysvítá, že ke skutkové podstatě přečinu dle tohoto § je zapotřebí — nejde-li o čin neb opomenutí, vztahující se na předměty označené v §§ 85 lit. c), 87 a 89 tr. zák., o jaké však tuto se nejedná — by dopustil se pachatel trestného činu za okolností zvláště nebezpečných. Jsou-li tu takové okolnosti nutno v každém případě zvlášť zjistiti. Zde však nelze mluvit o okolnostech zvlášť nebezpečných. Jde totiž jen o vytahovadlo, poháněné toliko primitivním způsobem mechanické dopravy, nikoliv živelní silou. Ohroženy byly v tomto případě ve své bezpečnosti jen individuální osoby, vytahovadlo obsluhující, a bylo dle stavu věci ohrožení většího počtu osob vyloučeno. Při pravidelném chodu práce nemohlo se nikomu, kdo obsluhoval vytahovadlo, a byly to právě pouze v nálezu uvedené dvě osoby, jimž úraz se stal, ničeho přihoditi. Vytahovadlo bylo totiž chráněno kolem dokola drátěnou sítí, takže zmíněné dvě osoby byly normálně mimo okruh nebezpečí. Nelze tudíž mluvit o tom, že obžalovaný dopustil se opomenutí za zvláště nebezpečných okolností. Z toho důvodu není zde skutkové podstaty přečinu dle § 337 tr. zák., a bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti z důvodu čís. 10 § 281 tr. ř. vyhověti a uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 1028.

Obmezování osobní svobody (§ 93 tr. zák.) nemusí trvati po delší dobu.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1922, Kr I 1421/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14. listopadu 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 93 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotněprávní dovozuje stížnost, že činnost stěžovatelova nezakládá skutkové podstaty zločinu dle § 93 tr. zák., nýbrž pouze přešupek proti bezpečnosti cti. Stížnost obmezuje se pouze na reprodukování části důvodů rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského č. 366 úř. sb. Než důvody tam uvedené — z nichž stížnost ostatně neuvádí, že se jednalo o výstup na širém poli, trvavší na nejvýše 3 minuty, mezi třemi ženskými, z nichž jedna ustříhla copy druhé, kterou třetí zadržela — jsou přizpůsobeny tomuto určitému případu a nemají proto významu pro případ, o který jde nyní. Zákon činí sice v § 94 tr. zák. skutečnost, že obmezování osobní svobody trvalo déle, než tři dny, předpokladem vyšší sazby trestní, neposkytuje však opory pro požadavek, že i jinak obmezování musí trvati delší dobu. Nebude sice lze podřaditi ustanovení § 93 tr. zák. případy, ve kterých příběh odehrál se tak rychle, že oběť pachatelova útoku ani si jasně neuvědomila, že se jí překáží v užívání osobní svobody, nebo ve kterých byla osobní svoboda obmezena jen po tu dobu, po kterou toho bylo nezbytně zapotřebí ku spáchání jiného činu trestného na osobě, o kterou jde. Jinak však může intenzita obmezování osobní svobody doplniti újmu na právu volného pohybu, jaká z doby bezprávného nakládání samé o sobě se nepodává. Dle výpovědi svědkyně Marie B-ové, dle jejíhož celého obsahu nalézací soud bere děj za zjištěný, byla svědkyně velikým počtem mladíku pronásledována a obklopena; stěžovatel a ještě dva jiní mladíci drželi ji za ramena, stěžovatel plivl ji do obličeje a uhočil ji rukou několikráte do tváře; bylo stěžovatelem na ni voláno: »Česká k . . . , zabte ji, ustříhněte ji vlasy«, byly jí ustříženy vlasy, byl jí roztržen kabát a ztratily se jí různé věci, cloumáním a bitím byla tak umořena, že byla po 14 dní nemocna; rozsudek zjišťuje, že obklopení asi 100 lidmi bylo tak těsné, že svědkyně nemohla ani ku předu ani do zadu. Stěžovatelem a ostatními pachateli, ve vzájemném dorozumění s ním jednajícími, bylo tedy svědkyni přímo znemožněno, volně se pohybovati dle vlastní vůle, a to po dobu asi 10 minut, jak udává svědkyně; stav svědkyně po tuto dobu byl tím trapnější, ano vzhledem ku zmíněnému výroku stěžovatelovu a ku tehdejšímu rozčilení všeho obyvatelstva bylo se jí obávati ještě horších výstředností a vážnějších útoků na tělesnou bezpečnost. Vyličeného postupování, pro svědkyni velmi trapného a doby tak dlouhé, po jakou byla svědkyně zbavena volnosti pohybu, nebylo nesporně zapotřebí ku zlému nakládání se svědkyní a ku pohanění jejímu, třeba i k těmto se nesl konečný úmysl pachatelů. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil činnost stěžovatelovu ustanovením § 93 tr. zák.

Čís. 1029.

Zločin veřejného násilí dle § 83 tr. zák.

K pojmu »vniknutí« do domu.

I tovární dvůr jest chráněn šem 83 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr I 1015/21.)